

hvad John her fortæller, at du tænker paa at gøre Hr. From et Besøg. John maa have misforstaaet dig, ikke sandt?"

Jytte havde i Virkeligheden ganske slaaet Tanken af Hovedet. Men Moderens Tone krænkede hende.

„Hvorfor det? Naar jeg kan gøre John en Tjeneste med det?"

„Ja, hvad har du egenlig imod From?" spurgte Jægermesteren. „Jeg har mærket det før, Tante Bertha, at du ikke synes om ham. Han har jo ganske vist sine Underligheder; men en genial Kunstner kan nu ikke være noget Normalmenneske. Jeg finder endda, at From har langt mere Optræden og Dannelse end de fleste af den Slags Folk. Havde du set ham i Aftes, var du selv bleven charmeret i ham, Tante Bertha, saa fin og dæmpet og taktfuld kan han virkelig være."

Fru Bertha, der ikke havde taget sine Øjne fra Jytte, sagde nu:

„Saa Hr. From var altsaa med jer i aftes! Det har du heller ikke talt et Ord om."

„Saa har jeg glemt det. Eller jeg har vel ment, at det ikke kunde interessere dig," svarede Jytte og gik hen til Vinduet, hvor hun blev staaende og saae ud. „Men for at tale om noget andet . . . Skal vi ikke snart spise? Jeg er forfærdelig sulten."

Jægermesteren rejste sig. Høflig, tilknappet, strengt formel. Han erklærede, at han ikke vilde gøre Ulejlighed. Naar de ikke havde ventet ham, fandt han det rigtigst, at han som sædvanligt spiste sin Frokost henne i Rigsdagen, hvor han desuden gerne skulde træffe en Meningsfælle.

Fru Bertha gjorde ikke noget Forsøg paa at overtale ham. Hun ønskede netop at blive ene med sin Datter.

„Som du vil, John!" sagde hun blot.

„Jeg kommer saa tilbage om en Timestid og henter dig, Jytte. Er det en Aftale?"

Jytte svarede Ja, fordi hun følte, at et Afslag nu kun vilde forøge Moderens Mistanke. Men hendes Tone var ligegyldig.

Efter Jægermesterens Bortgang var der en lille Tid Tavshed mellem Mor og Datter.

„Veed du af, Jytte, at den Mand, som du altsaa nu vil be-